

Korvin csöndje

I.

*Először Horváthot vezették köztük el,
Strucz Károly megbotlott, a bitóhoz közel,
Lászlót pribék vitte, belécsimpaszkodott,
Korvin nyugodtan ment, elküldte a papot.*

*Azt írják, a tisztek mellett költő is állt,
ki izgatott szemekkel leste Bali Mibályt,
a dolgát avatott kézzel végző bakót,
kivel a Kúria akkor akasztatott.*

*Korvin kuszált haja, sovány gyermekfeje
bét perc elmúltával ráhullott mellire,
a reggel fakó lett, akárba volna est,
s vércsöpp irta volt: „Consummatum est”.*

2.

*A halál
az örök Csend.
Ki tudja,
hátha
erre a Csendre
van ma szükség,
amelyről
visszapattannak
a hazug,
az átkozódó szavak,
mint a falról
a teniszlabdák.
Ez a Csend
hangosabban szól,
mintha
élve beszélnek.*

Együtt forog
a földdel,
amelyről leszakadtam.
A földdel,
amelyen
ott virraszt
a várakozás:
Evolutio
vagy revolutio?
Feltétlenül az utóbbi.
Felnézek az égbe,
halott szemem
a szemhéjam alól
ellát a csillagokig.

3.

A nagy
fekete kutya,
Hektor,
akivel az irtáson
kergetőztem,
vonít,
értem vonít.
Mennyivel
érthetőbb
a vonítás
a szavaknál.
Nem,
a szavak
adnak erőt.
A vonítás
felszáll a holdig,
amely
egykedvűen néz le,
mit érdeklí őt,
a kihűltet,
hogyan forog-e,
vagy megállt
a föld.
Mintha
fölegyenesednének
a kivágott jegenyék
és gyökeret eresztenének
a rögökbe.
Idáig
ér
a vonítás,
megtölti
a Csöndet.